

Prof.univ.dr.ing. Ivan CISMARU
Universitatea Transilvania din Braşov
Membru al
ACADEMIEI OAMENILOR DE ŞTIINŢA DIN ROMÂNIA

**DE UNDE ...SUNT AICI...
ŞI ÎNCOTRO ?!**

Editura Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România
Bucureşti, 2025

CUVÂNTUL AUTORULUI

M-am hotărât să pornesc la drum pentru a mai ... crea ceva.

Am pornit având în mână un ghem de idei, care mai de care, mai încâlcite și mai complexe care cuprind complexitatea trăirilor existențiale ale “omului” pe planeta Pământ din “întunericul” trecutului (aparitia lui pe Terra), prin complexul implicărilor relațional - aplicativ - productive ale prezentului și cu perspectivele imaginative (create de fantezia gândurilor prezente) ale ... posibilei complexități existențiale ... viitoare.

Ghemul complexității cunoașterii este cel care fiind “desfășurat” de om (de fiecare generație) în “perioada activă” a ființei lui vii a putut lăsa “urme” reale ale implicării lui în tot ce a fost, tot ce este și ... tot ce va fi.

În toată perioada existențială a lui (din trecut și în prezent) omul a fost o ființă cu acțiuni și activități continue, această activitate creativ - implicativă l-a ajutat să-și creeze și să-și dezvolte permanent mediul existențial, să-l diversifice din punct de vedere al rezolvărilor ce le putea înfăptui pentru a modifica evolutiv, permanent existența umană.

În perioada activă (a vieții mele) atunci când “trebuia” să mă implic cu acțiuni și activități pentru a participa la rezolvarea unor probleme existențial - evolutive ale societății umane (și ale mele personale, precum și ale familiei mele ca grup social de maximă importanță), mă simțeam uneori cu foarte mari consumuri energetice, care îmi creau oboseală și stress, care-mi afectau vizibil echilibrul meu existențial, dorința și bucuria de a trăi, de a fi viu, de a fi util.

Mă gândeam atunci la ... viitoarea “odihnă pensionară” când, trecând în rândul pensionarilor îmi voi găsi echilibrul existențial printr-o atentă “planificare” a implicării mele în “șuvoiul” problemelor sociale, ajungând astfel la “liniștea și pacea” existențială pensionară, îmi vedeam domeniul implicativ principal doar în familie, care să constea în comunicarea explicativă - sfătuitoare pentru copii, nepoți ... strănepoți.

În afara familiei mai vedeam posibilitatea unei implicări comunicative cu foști colegi, foști prieteni, rude sau ... colegi de generație organizați în structuri funcționale specifice (ex. asociații de pensionari).

În sfârșit ...am atins vârsta și am “atins” și poziția de pensionar.

Am încercat în prima etapă (perioadă scurtă) să pun în aplicare gândurile pe care le “fabricam” în perioada activă, în special în perioada finală a ei.

Nu pot să vă ... explic pentru a vă clarifica, ce “surprize” a trebuit să încep a trăi și pe care le trăiesc, complet diferite de “visele” din perioada activă.

“Etapă” pensionară nu poate fi trăită într-o liniște, pace și “detașare” de fenomenul existențial din jurul tău, ca individ care ai avut permanent inițiative implicative. Am susținut că ... “decuplându-mă” de la “realitatea” activă și încercând să trec în zona “calmului cald imaginat”, mă izolez și sunt din ce în ce mai puțin luat în seamă, prin existența mea reală. Am simțit că eu însumi încep să pierd din dorința de cunoaștere a “noului”, de evoluție a cunoașterii, de a “fabrica” gânduri de interes aplicativ și de folosire direcțional - aplicativă.

Încet, încet am ajuns cu gândirea la a aprecia, evolua și considera că un pensionar care nu se implică în problemele realității (la nivelul posibilităților lui energetice) devine o “legumă socială” nefolosibilă. Adică ajunge să

simtă în final că este “o legumă socială” abandonată în “cotlonul depozitului social” de unde ... urmează a fi ... “evacuat” ca un balast.

Simțindu-mă “marginalizat”, încă în zona activă (și nu în depozitul social al oamenilor ei), am decis că trebuie să caut și să găsesc activități aplicative care să-mi permită să rămân în atenția, măcar a familiei, cunoscuților, ... foștilor colegii care mai există și poate a colegilor de generație care au și ei activități proprii prin care se mențin “pe lângă existența activă” și în “existența pensionară”.

Așa am ajuns la concluzia că pe lângă rezolvarea “problemelor” zilnice (de aprovizionare, curățenie, ajutor la prepararea hranei, preluarea și “studierea” unor situații lansate prin mass-media) ar trebui să mai fac ... ceva. Așa m-am lansat prin “valorificarea” unor dorințe și a unor posibilități (experiență profesională în perioada activă) și anume de “a-mi pune pe hârtie” gândurile și rezultatele pozitive pe care le-am obținut prin implicare experimental - creativă, (din viața vie activă), când am avut implicări complexe și diverse, ca urmare a activităților diverse și complexe pe care le-am înfăptuit. Am gândit că astfel

rezultatele pe care le voi prezenta, care au la bază experiența mea existențială și nivelul meu de cunoaștere, ar putea prezenta interes pentru cei care vor veni după mine, așa încât să poată folosi selectiv ce cred ei că pot prelua și aplica (cu sau fără corecturi) pentru a putea să-și asigure cel puțin un “mic confort existențial”, din punct de vedere individual, familial sau de grup social.

Cartea de față vine să “completeze” paleta ideilor lansate în celelalte cărți, tehnice sau psiho-socio-existențiale.

Aș vrea să rămân cât mai mult timp o “legumă socială” ce prezintă interes pentru a fi utilizată, care nu încearcă evoluția socială ci ... poate pune o simplă cărămidă la construcția ei evolutivă.

Nu cred că există om pe Terra care a trăit o viață vie, activă, implicativă care nu a avut realizări de interes social (indiferent de nivelul de interes al societății) pe care să-l poată lăsa ca “interes”, pentru cei care vin și care doresc să-și completeze permanent registrul de cunoaștere existențială, bazat pe realizările eficiente ale altora, care la timpul înfăptuirii lor au prezentat interes social.

Completarea registrului de cunoaștere al fiecărui om reprezintă dorința (cu interes) de realizare permanent a evoluției în cunoaștere de cooptare a exemplelor de realizări eficiente experimental (ale altora) pe care să le poată folosi direct sau combinativ pentru a trece și el la noi și noi acțiuni sociale experimentale proprii (individuale sau în grupuri sociale).

Da, sunt pe Terra, sunt aici, sunt viu, trăiesc și ca toți semenii mei (cred asta) exist și acționez existențial ca o ființă reală și conștientă de rolul meu pe planetă și de sensul și direcția existenței mele active și de viitor.

Știu că existența mea (ca a celorlalți semenii), de ființă vie pe planetă, este limitată temporal. După aceea ... ce va fi ?! Ce voi fi ?! Ce voi face ?! Unde voi "activa" ?!

Toate aceste întrebări exclamative sunt cele la care trebuie să mă gândesc permanent ... și în mod special atunci când "fac ceva". Trebuie să mă gândesc dacă acțiunea sau activitatea (pe care le desfășor) sunt "bune", trebuie făcute, sunt de interes pentru evoluția mea și a semenilor mei, poate contribui la "dezvoltarea" energetică, aceea care ne permite "apropierea" de sensul și rostul evoluției și existenței

noastre (lăsate sau date prin destin la momentul “însămânțării” noastre).

Până voi ... găsi răspunsul la aceste întrebări trebuie însă să mă gândesc la realitatea pe care o trăiesc, la existența și funcționalitatea mea biologică și energetică.

Oare nu așa ar trebui să gândească oamenii și să facă totul ca existența și funcționalitatea lor (individuală și socială) să nu influențeze negativ existența evolutivă a ființelor umane de pe Terra?!

Evoluția din ultima sută de ani a ființei umane de pe Terra s-a orientat mai mult pe artificializarea ei și diminuarea părții ei spirituale, ajungându-se la transformarea conceptului de inteligență artificială în realitate, dar în detrimentul inteligenței natural evolutive prin muncă individuală și credință creativă.

Am ajuns să gândim “necesitatea” artificializării ființei umane, adică la “crearea de oameni artificiali”, falși, diferiți de cei care i-a lăsat creatorul pe pământ. Acești oameni falși sunt lipsiți de sentimente specifice ființei umane, naturale: iubire, respect, milă, ajutor... etc.

“Oamenii artificiali” s-au creat pentru a “înlocui” oamenii naturali din locurile unde

desfășoară activități periculoase și riscante existențial.

Da, asta a fost intenția bună ! Dar unde s-a ajuns ... să se creeze oameni artificiali (ex. soldați) care să ucidă fără niciun sentiment de “grijă sau teamă” oamenii reali, care să pună oamenii reali la munci inutile dezvoltării evolutive a lor (cultivare de surse pentru droguri, modificări genetice ale hranei naturale pentru obținerea de profituri materiale uriașe dar cu efecte distructive asupra structurii și funcționalității ființelor umane reale etc.).

Mi-am propus ca în cuprinsul acestei lucrări să nu abordez idei care ar putea influența negativ gândirea progresiv - evolutivă pe care trebuie să o aibă oamenii. Desigur că această gândire se poate direcționa și dezvolta prin studii, cercetări și implicări experimentale (psiho - sociale) care să pună în centru ființa umană reală cu complexitatea ei existențială, complexitate care nu trebuie artificializată ci dezvoltată, orientată evolutiv spre o existență prezentă și viitoare care să permită ființei umane să-și cunoască și să-și respecte sensul și rostul ei pe planetă și în Univers, fiind convinși cu toții că avem “loc” existențial și aplicativ funcțional în Marele Univers !!

Așa cum am mai spus omul trăiește pe Terra în prezent dar ... ținând cont de “experiența” trecutului el “activează” de fapt pentru a-și pregăti viitorul.

Omul știe “relativ” ce s-a făcut în trecut (având de fapt foarte multe “necunoscute”) și ...cu “experiența” faptelor trecute încearcă să acționeze și să activeze existențial în prezent pentru a-și asigura mediul existențial necesar și satisfăcător calitativ

Omul fiind conștient că “timpul zboară” și odată cu el prezentul, însemnând că existența lui se “diminuează” și devine transferabilă în viitor el “lucrează” în prezent și pentru a-și pregăti viitorul care în timp îi va deveni prezent și ca atare ... trebuie pregătit pentru ... “a-l găsi” la nivelul speranțelor și exigențelor lui existențiale evolutive.

Nu pot să cred că există ființe raționale pe Terra, adică oameni care să nu gândească ... pentru viitorul lor. Mare parte din acțiunile și activitățile desfășurate în prezent sunt orientate spre a transforma visele (gândurile lui imaginative) în evoluție a cunoașterii (personale, individuale și sociale) în scopul creării condițiilor de pătrundere tot mai mult în “negura” care creează marile întrebări existențiale (de unde

suntem ... și încotro mergem ?!).

Prin comportamentul lui din prezent, omul nu prea își pune interesul în a răspunde la aceste întrebări ci mai mult își pune dorința de evoluție în primul rând materială și apoi intelectuală și spirituală. Omul Terrei este încă dominat de dezvoltarea lui energetică, biologică și mai puțin spirituală.

În ultimi 20 - 25 ani oameni au început să-și orienteze viața spre cunoașterea energiei lui cosmice (care-i susține corpul energetic) și a energiei sufletești (care-i susține spiritual, sufletul). Aceste energii sunt încă “enigme” ale cunoașterii.

Fizica cuantică încearcă să demonstreze că Universul este constituit exclusiv din energie, pentru că a demonstrat (intrând în submicroscopia materiei) că de fapt materia este doar o formă din “organizarea structurală” a energiei Universului. Cercetările realizate de fizicieni explică multe “fenomene energetice” pe care le deține energia cosmică să “concluzioneze marea explozie energetică pe care o oferă” atomul material, de fapt “atomul energetic” structurat în “materie palpabilă”. Acestea sunt unele din marile secrete ale

Universului pe care dacă omul le-ar cunoaște ar devenii mai ușor “integrabil” în “energia invizibilă”, “energia nematerială” a Universului.

Fizica cuantică, prin observațiile și “concluziile evolutive” creează astfel idea că de fapt omul este “integral energetic” doar că numai o parte din el este structurat sub formă materială palpabilă (corpul fizic). În conceptul fizicii cuantice putem spune că “structura materiei” corpului fizic este de fapt tot energie a universului, dar structurată material.

Cred că mai complicate sunt studiile care se fac referitor la energia spirituală, sufletească a omului.

Energia sufletească a omului se manifestă în principal prin capacitatea lui de a “fabrica gânduri”.

Gândul este apreciat ca fiind o formă de energie (necunoscută ca structură și manifestare) care poate face “minuni” nerealizabile cu energia biologică și nici cu cea cosmică a omului.

Energia gândului este cea care realizează în primul rând teleportarea ființei umane (în integralitatea ei), atât în spațiu cât și în timp.

Cu energia gândului omul poate “zbura” atât în trecut cât și în prezent sau viitor, ajungând să realizeze “rematerializări” imaginative.

Cu energia gândului omul a putut și poate să-și vadă în spațiu și timp șansele lui existențial - evolutive precum și căile și soluțiile ce le-ar putea aplica și dezvolta pentru a-și atinge interesele personale, sau sociale prin care să-și poată îndeplinii sensul și scopul existențial, căutat în prezent.

Cu gândul omul poate să-și descopere trecutul pe care să-l studieze și să-l transforme, adaptându-l viselor proprii.

Mi-am propus și sper să pot “intra” și eu cu gândul în existența “triformală” a oamenilor (trecut - prezent - viitor) și să pot prin această carte să sugerez semenilor mei importanța pe care trebuie să o acorde cunoașterii trecutului pentru ca trăind un “prezent plin” de acțiuni și activități creative să-și poată prognoza existențialitatea din viitor. Poate că voi reuși să-i conving pe semenii mei că viața nu este doar “o trecere de timp” ci este o implicare masiv - creativă a omului cu toate energiile lui (biologică, cosmică și spiritual - sufletească) în a găsi căi metode și soluții prin care să-și asigure o evoluție permanentă, transferând

viitorului toate nerealizările prezentului și operând în valorificarea cercetărilor lui prezente și viitoare.

Omul ca ființă socială trebuie să-și îndeplinească energiile individuale cu cele ale semenilor lui așa încât să poată avea efecte cumulative comparabile, de realizări permanent evolutive.

Mergând pe acest “raționament” și eu am încercat să-mi împletesc energiile cu ale unor semeni de-ai mei arătându-le ce am de gând să fac prin publicarea acestei lucrări. Așa am ajuns la opțiunea unor ajutoare pentru a putea publica această carte, în speranța utilității utilizării ei de cei ce vor fi curioși și dornici să- mi folosească experiența mea existențială și rezultatele nivelului meu de cunoaștere.

Am descoperit că am prieteni adevărați care folosindu-și energiile au “fabricat gânduri” care le-am considerat ca fiind alături de publicarea acestei cărți în scopul implicării ființelor umane (a cunoștințelor, prietenilor, rudelor, colegilor etc.) în actul evolutiv al ființei umane și societății.

Cu ajutorul domnilor: Dumitru Ioan Puchianu, Stătaru Romeo, Minciună Vasile, Daniel și Cristian Pustai, Kenan Aksun, Marius

Giurgiu am reușit să tehnoredactez și să tipografiez această carte. Le mulțumesc și-i asigur de toată prietenia și cu multe mulțumiri direcționez spre ei gânduri de “dragoste și afecțiune sufletească”, sperând în sufletul meu că ei la rândul lor să fi “ajutați” și susținuți de “energia Universului” să-și împlinească unele dorințe și speranțe proprii.

Cap. 1 OMUL FIINȚĂ A TERREI ȘI A UNIVERSULUI

1.1 CĂUTĂRI ȘI ACCEPTĂRI INTERPRETATIVE

Gata. M-am apucat iarăși de lucru.

Simt nevoia de “muncă folosind zeama de creier” și nu transpirația mușchilor.

Acum la aproape șapte ani de pensie nu m-am liniștit sufletește și parcă ceva mă îndeamnă să las celor ce vin rezultatele experienței mele intelectuale, spirituale și sentimentale așa cum le-am trăit, ce am învățat, ce am realizat și ce pot lăsa ca “ajutor” transferabil între generații.

Susținut de subconștientul meu, sfătuit de conștiința mea și îndemnat de hipercunoștința mea, am găsit de cuviință că ... “strecurându-mi” existența mai sunt câteva “lucruri” în viața selectivă pe care le-aș mai putea prezenta semenilor mei existenți și viitori, pe care să le poată folosi cu aplicabilitate obiectivă sau găsindu-le în razele ce susțin existențialitatea ființei umane pe Terra și în Univers.

Am introdus, iată, trei factori - termen care s-au angajat să mă ajute acum când mă apuc

de scris: subconștientul meu, conștiința mea și hipercunoștința mea.

1.1.1. Subconștientă ființei umane, termen definit de DEX ca fiind “sferă a fenomenelor psihice care se desfășoară în afara conștiinței și ... care au fost anterior conștiente sau pot deveni conștiente ulterior”. E greu de înțeles ceva dar din această definire a termenului de subconștientă. Adică a fost conștientă (ceva necunoscut) și poate deveni inconștientă (ceva recunoscut) sau este inconștientă (ceva necunoscut) și poate deveni conștientă (ceva cunoscut) !?! E greu să faci acest baleaj între cunoscut și necunoscut, acceptând prin gândirea noastră (rațională) bazată pe ceva real, cunoscut care nu poate veni din necunoscut sau poate “pleca” în necunoscut.

Termenul de subconștientă (subconștiință) este un termen compus din cuvintele SUB și CONȘTIINȚĂ (CONȘTIENT - CONȘTIENTĂ).

Cuvântul SUB luat ca un complement circumstanțial (în analiza DEX) arată poziția unei persoane, unui lucru sau a unui fenomen care se găsește mai jos decât cineva sau ceva. Desigur că se referă la faptul că se află pozițional mai

jos sau sub influența conștientului.

O altă interpretare a cuvântului SUB este prezentată în Dex ca reprezentând un raport de dependență (sau supunere) față de cineva (sau ceva).

Cuvântul CONȘTIENT, explicat de DEX, în cazul de față ar putea fi explicat și acceptat - în raport cu omul - ca fiind acela de a-și cunoaște foarte bine scopurile existențial - funcționale și acționează pe baza cunoașterii unor legi obiective specifice vieții, știind foarte bine consecințele acțiunilor lui.

Am putea spune deci că subconștientul este "ceva" spus conștientului, aflat sub controlul lui, fără a-și arăta existența și doar cunoștințele existenței lui.

Subconștientul este de fapt "o structură energetică" parte componentă a energiei existențiale a ființei umane, care acționează pe principii necunoscute, pentru a ține activ, funcționabil (structural - organo - logic) corpul fizic al omului (corpul material) prin intervenții permanente (necunoscute ca modalități de acțiune și ca modalități de ... regenerare energetică) prin care reușește să asigure

funcționalitatea diferențiată (specifică) fiecărui organ structural al corpului fizic.

Resursele energetice - funcționale (ale subconștientului) se pare că sunt obținute prin valorificarea funcționării organologice a corpului fizic (prin care are loc transformarea hranei materiale în energie) sau și prin captarea unor componente ale energiei cosmice de către corpul energetic și transferată subconștientului uman. Captarea energiei cosmice este realizată de către "conștiență" adică de un alt element al structurii ființei umane.

Așa cum am prezentat anterior omul "este constituit" sub forma unui trinom existențial enigmatic (structural - funcțional) care îmbină materie, energie și ... mister (materia este cea care definește corpul fizic - aparent, vizibil, energia este cea care definește și reprezintă baza structurală a corpului energetic iar misterul reprezintă energia necunoscută ca structură și manifestare și care reprezintă sufletul).

Subconștientul poate fi considerat de fapt "îngerul pozitiv" al ființei umane, al vieții, al funcționabilității structurii fizice.

Evoluția cunoașterii - raportată la ființa umană - a ajuns la concluzia de a accepta că ființa umană este constituită din trei elemente structurale majore (trinomul existențial):

- corpul fizic constituit din “materie organizată” în structuri biologice, organologice, funcționale, specializat în transformarea hranei materiale (externe) în energie biologică orientată (și folosită) pentru asigurarea existențială a corpului fizic dar și pentru asigurarea parțială a energiei necesare funcționării existențial - raționale, conștiente a ființei umane vii. “Gestionarea” funcționării organologice în vederea obținerii energiei biologice - care întreține viața - este realizată de subconștient, componenta energetică nevăzută, nesimțită senzorial ... dar orientată prin funcționalitatea organologică a corpului fizic.

- corpul energetic, constituit din energia radiantă a corpului fizic (combinată cu “energie cosmică”, asimilată din mediul existențial oferit de planetă și univers). Energia radiantă a corpului fizic este o componentă a energiei biologice - produse de corpul fizic - și transferată corpului energetic pentru ca împreună cu cea cosmică să poată asigura funcționalitatea ființei umane vii (din punct de

vedere conștient). Energia cosmică, participativă la energia totală a corpului energetic, o primește omul pe căi ... necunoscute, dar uneori simțite prin stările senzoriale pe care le trăiește (starea de bine, de fericire, de iubire etc.).

Corpul energetic nu se vede, nu se simte prin niciun simț, dar a ajuns să fie localizat (îmbracă total corpul uman) și măsurat cu aparate create de om, specializate în evaluări ale energiilor psihice.

Energia care asigură funcționarea corpului fizic (în componenta psihică) este cea care se manifestă prin gânduri, senzații, stări implicative (voință, dorință, acțiune, visare, imaginație etc.). Totodată această energie, a corpului energetic este “consumată” de om pentru a se putea integra în existențialul în care trăiește (ca ființă vie) și pentru a “funcționa” social, rațional, realist, imaginar, fantezist.

În concepte ... mai puțin științifice s-a acceptat ideea pentru care corpul energetic este “îngerul sfătuitor” al ființei umane care-l îndrumă ce și cum trebuie să înfăptuiască acțiuni și activități, pentru a exista (a fi viu, a trăi) în mediul existențial oferit de planetă

(cunoscut) și în cel cosmic (necunoscut dar imaginat) și în ... mediul existențial oferit prin structurile sociale - funcționale (create de om) în care trebuie să activeze.

- sufletul este energia misterioasă (sfântă) pusă în ființa umană la momentul “creeării” ei (la momentul fecundației) de către Univers (energia Universului “venită și pusă” prin metode și căi necunoscute încă de om, enigmatice și greu de “priceput”). Omul a simțit însă că sufletul este de fapt “managerul general” al ființei umane, care stabilește (prin traseul ursitei fixat genetic în ființa umană) de fapt traseul și direcția evolutivă pe care trebuie să le îndeplinească individual uman, prin acțiuni și activități pentru care primește “ordine”, sfaturi și ajutor (prin gânduri) de la corpul energetic, căruia sufletul îi manageriază activitatea.

În plus sufletul manageriază și activitatea subconștientului pentru a asigura starea de “ființă vie”, ce trebuie să fie capabilă să funcționeze organologic pentru a-și crea energia existențială a corpului fizic și parțial pentru corpul energetic.

Sufletul este o formă de energie (ruptă din cea a Universului) care nu este epuizabilă și

are ... o durată existențială cosmică, atât ca timp cât și ca “forță energetică”. Această formă de energie nu poate fi văzută, simțită și nici măsurabilă (de om cu aparatele pe care și le-a creat). Încercările făcute de om în direcția măsurării energiei sufletului sunt fără rezultate cuantificabile. Nu este însă imposibil ca prin “bunavoința cosmosului” omul să ajungă să vadă, să simtă, să măsoare și să folosească energia sufletului. În condițiile actuale energia sufletului se apreciază că ar avea la bază “energia atomului”, energie încă nedefinită ca tip, valoare și mod de cunoaștere, evaluare și utilizare integrală. Teoriile fizicii cuantice se pare că au ca obiectiv de investigare tocmai cunoașterea energiei atomului, deci probabil ... a sufletului.

Totdeauna, când omul în evoluția lui spre cunoaștere evolutivă nu a putut înțelege ceva, a-și explica sau simți ... ceva, totdeauna i-a pus existența pe “voința energiei Universului”, aceasta fiind reprezentată printr-o “existență imaginată și numită ca fiind Dumnezeu, adică acela care știe și poate orice în Univers și spre care își îndreaptă omul permanent iubirea și speranța evoluției lui permanente de la gândirea și înțelegerea limitativă (ca spațiu și

timp) de către ființa terestră, la gândirea și înțelegerea nemărginită (ca spațiu și timp), universală.

Sufletul nu se “manifestă” și nu acționează direct existențialitatea omului ci numai prin subconștient (îngerul păzitor) și prin conștient (îngerul sfătuitoare), sufletul fiind așadar (așa cum l-am definit) managerul general al vieții omului, al secretului vieții, al perpetuării transformabile a lui (omului) prin sufletele copiilor, suflete puse de Dumnezeu în sămânța sădită de om.

1.1.2. Conștientul (conștiința, cunoștința)

Înainte de a apela la DEX-ul limbii române, m-am gândit că oricare dintre noi leagă cuvintele conștiință, conștientă de cuvântul conștient.

În DEX cuvântul CONȘTIENT este definit (referindu-se la ființa umană) “care acționează *pe baza cunoașterii legilor obiective ale vieții* ființei umane și acționează cu anticiparea cunoștințelor ce vor rezulta (sau completată cu - realizează scopuri dinainte stabilite). Se poate spune că de fapt omul conștient este omul bine ancorat funcțional și relațional în realitatea mediului existențial și prin tot ce face

(urmărind respectarea legilor social existențiale) urmărește evoluția cunoașterii pentru a-și îmbunătăți calitatea existenței lui, a confortului existențial și material - aplicativ. Pentru a compara, în DEX cuvântul CONȘTIINȚĂ este definit ca fiind gândire, spirit, limbaj - produse ale creierului uman, prin care omul își dă seama de relațiile sale cu lumea înconjurătoare (a mediului existențial - natural și social) și acționează asupra acesteia, în conformitate cu anumite scopuri dinainte stabilite pe baza cunoașterii legilor obiective ale existenței vieții (ființei umane).

Din analiza celor două definiții rezultă clar că de fapt conștiința reprezintă calitatea și esența existențială a conștientului (a individului uman), deci de fapt se referă la un tot unitar rezultat din "înglobarea" conștiinței în individul uman care cunoaște, acceptă și acționează pentru evoluție a cunoașterii pentru a "transforma evolutiv realitatea" în scopuri proprii lui.

Ar mai fi cuvântul CONȘTIENȚA care nu este definit de către DEX dar se poate înțelege (gândind) că de fapt conștiința este "actul" prin care ființa umană este capabilă să înțeleagă calitatea existențială a lui (pe planetă și în

Univers) și își dă seama de poziția lui în structura mediului existențial, precum și de posibilitățile lui de integrare aplicativă (prin acțiuni și activități) prin care poate interveni în interesul lui de asigurare a protecției și existenței lui în mediul existențial natural și social.

Așa cum am prezentat anterior CONȘTIENȚA (conștiința) este moralitatea prin care omul își gândește și își controlează activitățile existențiale ale lui pentru a putea să își asigure o evoluție integrativă în mediul planetei Terra (unde există) și în mediul Universal (unde doar știe că există ... dar nu simte).

În conceptul lingvistic, gândul ființei umane este definit ca rezultat al procesului de gândire raportat la realitatea înconjurătoare (materială sau socială) sau ca o închipuire, imaginație, fantezie, inspirație, raportat la acțiuni sau fenomene virtuale (închipuite).

În conceptul științific gândul forței umane este definit ca o formă de “energie necunoscută” (ca structură și materializare) care se “materializează” în idei, concept, teorii, acțiuni și chiar activități pe care omul le înfăptuiește ca simțindu-le a fi necesare pentru

asigurarea existenței iui fizice și energetice, *pentru asigurarea protecției și a siguranței* existenței, prin înțelegerea în mediul existențial și cel social, unde pot exista condiții (fenomene sau acțiuni) prin care viața îi poate fi pusă în pericol.

În unele filme de ficțiune omul și-a imaginat că energia gândului este atât de mare încât un om poate ridica un avion scufundat în apa unui lac (Războiul lumilor). Deci de la această interpretare imaginativă a forței gândului, oameni au început să caute metode și tehnici de a “cunoaște ce este de fapt gândul” ajungând la ideea că gândul ar putea fi în stare să realizeze transformarea materiei în energie (și invers) și să transfere materia și energia în spațiu. Așa au ajuns oamenii la fenomenul de teleportare (pe care ei consideră deocamdată că o pot realiza cu instalații foarte complexe - așa cum se prezintă în zilele noastre în multe filme de ficțiune).

Dacă se analizează fenomenul yoga când marii aplicanți ai teoriilor acestei “științe”, s-a constatat că pot să-și transforme propria persoană prin teleportare energetică și prin rematerializare (reîncarnare) în alt spațiu, diferit de cel de unde a plecat, atunci se poate

spune că acest proces îl realizează exclusiv cu energia gândului.

“Omul normal” realizează acest fenomen de teleportare dar numai energetic, atunci când se gândește că trebuie să meargă (și merge cu gândul) în altă parte, realizând aievea locurile, oamenii sau geografia complexă a acelor locuri (pe unde a fost, pe unde a trecut, unde a trăit o perioadă etc.) fără a putea “călători” cu gândul prin locuri necunoscute, acolo putând ajunge doar cu imaginația și fantezia când gândul folosește propria energie pentru a crea imagini “visate” dorite de ... om.

Putem spune că oricare dintre noi putem (și practicăm) să facem acest salt în timp și spațiu, folosind gândul, această formă de energie a universului (necunoscută omului) pentru a schimba poziția materială și temporală (uneori și cea energetică), după dorință.

Unii dintre oameni, cei cu credință și cunoștințe evolute din punct de vedere al cunoașterii spirituale, apreciază că ființa umană, la originea apariției ei, a avut această capacitate de auto - teleportare atât materială cât și energetică, pe care și-a pierdut-o odată cu ... dezvoltarea altor preocupări și prin

“stabilirea” teritorială existențială, nemaifiindu-i necesară teleportarea.

Oare așa să fi fost “marele om” ... la originea lui !?

Desigur că putem accepta ideea numai dacă acceptăm că originea omului este cosmică și nu conform teoriei materialiste a apariției lui. Dacă acceptăm ideea originii cosmice a omului trebuie să acceptăm și ideea că el a avut o “decădere” energetică în timp care a avut ca prim efect “încercuirea” creierului cu ferestre de “opacizare” energetică, în acest caz nemaiputând fi în “comunicare” direct expansivă cu Universul, reducându-și astfel “capacitățile” lui energetice - aplicative.

Dacă acceptăm acest lucru putem să înțelegem de ce acum după ... mii de ani (?) de existență pe Terra omul evoluând a început să-și “deschidă” unele din “ferestrele de opacizare”, apărând astfel exemplare cu capacități de cunoaștere mult mai precoce și mai mari. Omul pe Terra, a început să spera că această evoluție (pe care o percepe) va duce la “revenirea” omului la adevărata lui valoare cosmică, atunci când va fi ... așa cum

Își imaginează că sunt extraterestrii, adică aceste ființe “inteligente” energetic în Univers.

Oare cum va arăta acest om ?? Va fi tot o ființă biologică conștientă, din “celule vii” sau va fi o “mixtură” bazată pe celule vii și “instalații energetice” bazate pe energie cosmică, asociate corpului fizic viu ??!

Oamenii de știință visează permanent la “structura și funcționalitatea” omului viitor, care să-și poată realiza integrarea în Univers, integrare care se pare că este mai mult energetică și mai puțin materială.

De aceea acum când corpul fizic rămâne ca materie pe Terra (la despărțire de corpul energetic și suflet), oamenii de știință acceptă ideea că ființa umană se integrează în energia Universului dar cu corpul energetic și cu sufletul. Ei își imaginează că viitorul om care va conține în structura funcțională multă energie cosmică și puțină materie (structurată altfel decât cea din corpul fizic actual) să se poată integra total în energia Universului, devenind de fapt “o energie specifică individului” integrată în energia universală, ca “participant energetic” la evoluția Universului. Care și ce va fi această evoluție a Universului

acest termen enigmatic pentru omul de azi, ca înțelegere și percepție structural - funcțională).

Un “cercetător și filozof spiritual” Edgar Dayce definește omul ca fiind într-o călătorie continuă spre evoluție, prin parcurgerea mai multor vieți succesive (reîncarnări) până când nivelul lui evolutiv îi va permite integrarea energetică în energia Universului.

El acceptă ideea (pe care și oamenii de știință au acceptat-o) că omul chiar dacă dispare fizic, el nu dispare din punct de vedere energetic, el deținând în structura lui energetică (funcțională) un “grăunte” de energie universală care nu dispare niciodată.

Edgar Cayce își bazează teoria pe existența” lui Isus Hristos care înainte de a fi răstignit și de a se “înălța” la cer (de a se integra în energia Universului) el a “parcurs” mai multe vieți în care a realizat o continuă evoluție (energetică) a cunoașterii, așa realizându-și și dezvoltându-și legătura cu divinitatea (cu Universul). În aceste “vieți” trăite pe Terra, Hristos a asimilat înțelepciune și înțelegere, și-a deschis ferestrele de opacizare de pe creier așa încât a ajuns să poată realiza transfer energetic” altor suflete aflate în suferință și a reușit să-și poată transforma

“materia structurală” a corpului lui în energie așa încât ... când a plecat în “ceruri” (Univers) nu a rămas din el materie pe Terra.

Interesant mod de abordare de către Edgar Cayce a fenomenului evolutiv al ființei umane (actuale) prin aducerea unor mituri (care nu se știe cât adevăr dețin) prin care prevede viitorul omului evoluat ca fiind exemplificat prin cel al lui Hristos.

De multe ori m-am întrebat (după ce am cunoscut teoria lui Edgar Cayce) oare de ce în zilele noastre nu mai apare încă altcineva, comparabil existențial cu Isus Hristos?

Poate trebuie să mai așteptăm ca timpul să poată asigura evoluție pentru deschiderea de ferestre ale opacizării creierului ??!

Cât va mai avea de așteptat omenirea ??!

Sper și doresc ca acest fenomen al deschiderii ferestrelor de opacizare ale creierului să apară înainte ca omenirea să se autodistrugă material, înainte ca planeta să devină ... un mormânt planetar în loc de a deveni “o mină energetică” a Universului.

Pentru a nu se întâmpla catastrofa planetei trebuie ca omul “CONȘTIENT” să se manifeste energetic prin “CONȘTIINȚA” și spre a-și asigura o evoluție rațional - controlată a

existenței sale, susținută, direcționată acționată și orientată spre evoluție permanentă a cunoașterii, aceasta fiind originea, cale (pașnică) prin care omul poate să-și deschidă ferestrele opacizării de pe creier și să realizeze o dezvoltare a comunicării lui energetice cu Universul.

Acum evoluția cunoașterii este realizată prin susținerea energetică a ființei umane, energia fiind produsă de creier (ca generator și organizator existențial) și manifestată prin gânduri, idei ancorate în realul mediului existențial sau mediul imaginativ, fantezist etc.

Conștiința este deci manifestarea conștientului uman, deci a acelui element structural al funcției umane, care este deținător de energie (câmpul energetic) și acceptat în același timp ca "îngerul sfătuitoare".

Corpul energetic este acela care decide, organizează și coordonează întreaga activitate rațională, imaginară și fantezistă a ființei umane pe tot parcursul existenței vii, adică a unui corp fizic activ din punct de vedere funcțional, aplicativ și implicativ. Câmpul energetic se folosește de creier (ca organ ... propriu) pentru a transforma energia biologică (primită de la corpul fizic) și energia cosmică